

26B:1

Bestämmelse i va-taxa att fastighetsägare som inte är mantalsskriven i kommunen skall betala högre periodiska avgifter för brukande av den allmänna va-anläggningen än övriga fastighetsägare, har ansetts oförenlig med va-lagens avgiftsregler.

B.L., som var mantalsskriven i Eslövs kommun, ägde en fastighet i Höganäs kommun. Fastigheten är bebyggd med ett enfamiljshus och ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. Kommunfullmäktige i Höganäs antog 4.2.1971 ny va-taxa. Taxan skulle träda i kraft från och med den förbrukningsperiod som påbörjades efter 1.1.1971 enligt taxan skulle för enfamiljshus, som bebos av inom kommunen mantalsskriven person, utgå en fast årlig brukningsavgift om 150 kr, medan samma för avgift för övriga enfamiljshus skulle uppgå till 300 kr.

Kommunen yrkade i ansökan till Va-nämnden förpliktande för B.L. att till kommunen utge fast brukningsavgift för tiden 21.3 – 30.4.1971 med 33 kr 33 öre, vilken avgift beräknats efter en årsavgift om 300 kr.

B.L. invände att kommunens va-taxa ej innefattade en fördelning av avgiftsskyldigheten mellan fastigheterna efter skälig och rättvis grund, eftersom avgiftens storlek för enfamiljshus gjorts beroende av om huset bebos av inom kommunen mantalsskriven person eller ej. På denna grund bestred han skyldighet att utge högre fast årsavgift än 150 kr, eller för nu ifrågavarande tidsperiod 16 kr 66 öre.

Kommunen anförde som grund för den i taxan gjorda avgiftsdifferentieringen huvudsakligen: Mera än en sjättedel av va-verkets kunder utgöres av personer som äger fritidshus och ej är mantalsskrivna i kommunen. Eftersom kostnaderna för va-verket skattefinansieras i betydande omfattning, skulle dessa fastighetsägare komma att bidra till kostnaderna i mindre omfattning än övriga kunder, om taxans avgifter vore lika stora för alla enfamiljshus. Avgiftsdifferentieringen har skett i syfte att åstadkomma en skälig och rättvis fördelning av avgiftsskyldigheten mellan fastigheterna och med beaktande av att skattefinansierade delen av va-verkets kostnader inte tillnärmelsevis skulle komma att täckas ens om den högre avgiften togs ut för samtliga enfamiljshus.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 26 § va-lagen skall avgiftsskyldigheten fördelas mellan fastigheterna efter skälig och rättvis grund. Bestämmelsen innebär att fördelningen skall ske efter objektiva grunder och i huvudsak medföra att fastigheter med lika förutsättningar får lika stora avgifter. Med denna fördelningsprincip kan ej anses förenligt att – på sätt som följer av kommunens va-taxa – låta avgifternas storlek bero på sådana mer eller mindre tillfälliga omständigheter som att fastigheten bebos av en i kommunen icke mantalsskriven person och att fastighetsägaren i mindre omfattning än övriga avgiftsbetalare bidrar till förekommande skattefinansiering av va-verket.

Va-nämnden finner sålunda att den omtvistade avgiftsbestämmelsen strider mot va-lagens nyss återgivna fördelningsprincip och att kommunen därför ej är berättigad att grunda sitt avgiftsuttag på sagda bestämmelse.

Parterna är ense om att – vid nyss angiven prövning – avgift skall utgå med allenast 16 kr 66 öre.

Va-nämnden biföll allenast i så måtto kommunens talan att B.L. förpliktades att till kommunen utge 16 kr 66 öre.

Beslut: 1972-12-18, BVA 16

Mål nr: VA 45/71

Rättsfall: R 1961 not I 139, RRK R 74 2:27

Litteratur: prop. 1970:118 s. 105

Bouvin-Hedman s. 141 f